

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi, közgazdasági, ipar-kereskedelmi és nevelészeteti hetilap.

TÖBB EGYLET KÖZLÖNYE.

Előfizetési ár:

Egész évre 4 frt. Félévre 2 frt. Negyedévre 1 frt.
Egyen szám ára 10 kr.

Előfizetési pénzek és reclamátók a kiadóhivatalhoz (Feigl Gyula) intézendők.

Szerkesztőségi iroda: a táblaház iskola-utczai részében.
(Szerkesztővel értekezhetni d. o. 11—12. és d. u. 1—2-ig.)

Kiadói iroda: városkör 81. sz. a nyomdában.

Kéziratok, levelek a egyéb szerkesztőségi közlemények a szerkesztőséghez intézendők; mindenkor csatolva kell lenniük.

Megjelenik minden vasárnapon.

Hirdetések jutányos áron csak fel.

Szegényügy.

Aki bekukkanik néha a városi atyák gyűlés-termébe, aki hallja sopánkodásait a város intéző köréinek, annak figyelmét nem kerülheti el a sok kérő, könyörgő irat, melylyel elszegényedett, tönkretutott idevaló illetőségűek zaklatják a várost pilanatnyi segélyért, vagy életfogytiglan való eltartásért. Nemcsak innen a város kebeléből, hanem Ausztriából, Horvátországból, szóval a külföldről is az ott tartzkodó s innen rég elszakott városi szülöttek, községi illetőségűek életök folyamán néha még egyszer visszaemlékeznek, rászorulnak a szülőhely támogatására; akkor, amikor szükségbe, nyomorba jutnak. Addig, míg rózsás kedvben töltik napjaikat, jólétnek örvendenek a távolban és istápolják letelepedési helyük intézményeit, nem gondolnak a helyre, hol bölcsőjük ringott, nem vágyódnak a szülőföld határa felé; hanem ha eltűnik minden örömük, elfogy minden anyagi javuk és nyomorral küzdenek, akkor azután nincsen más számukra hely, csak a szülőhely ölelő karjaiban. Ezek természetesen nagy nyügei a város háztartásának, rájuk sokat kell hogy fordítson az adózó nép; főleg, ha számuk egyre növekszik s az inségeseket egy mellékága a szerencsétleneknek kiegészíti: az apátlan, anyátlan szegény gyermekek. Nem férnek el már régen a közönség és város áldozatkészségéből létesített hajlékokban. A szegény polgárok intézete közel husz ezernyi, a szegény-intézet tizenöt ezernyi, a Pallisch-alapít-

vány majdnem 40 ezer forintnyi nagy vagyona nem győzi eltartásukat; az *Albrechtinum* tiz alapítványi helye nem elegendő elszegényedett embertársaink elhelyezésére; az árvák száma is jóval nagyobb, hogy sem a *Kelcz-Adelfi*-féle intézetben helyet találjanak. Ezereket költ ezenfelül a város szegényeinek, árváinak és a lelenczek eltartására, igen nobilisan fizetve némely elszegényedett polgár — aki nem szokta meg a kéregetést — elhelyezéséért.

A nobilis szegénytartás ugyan nem, de a szegényekről való emberies gondoskodás kötelessége a társadalomnak, a saját szegényeit pedig tartozik ellátni a község. Bármint gondolkodják tehát valaki ez ügyben, egy a bizonyos, az t. i., hogy a magunk embereiről bármi utonmódon gondoskodnunk kell, és evvel, amint láttuk, tisztában vannak illetékes körökben is. Csak az a kérdés, hogy mely utonmódon, hogy a városi kaszsa, vagy jobban mondva, az adófizető nép ne érezze annyira a terhet, amely ezáltal vállaira nehezedik. És ugyilátszik, hogy e kérdéssel már foglalkoztak azok, akiknek az ügy nem csekély gondot, kalamitást szerzett már, s akik hivatva vannak az adófizetők is, meg a szegények érdekeiben is minden szükségeset megtenni, hogy létök, megélhetésük egyaránt biztosítható.

A szegény-intézeti gondnok, Lauringer János, mint városi képviselő ez érdemben a csütörtöki közgyűlés elé a következő írásbeli indítványt terjesztette be:

Te. intetes városi közgyűlés!

Tisztelettel alulírott mint városi képviselő a következő indítványt bátorkodom előterjeszteni.

Városunkban az üzletszerű koldulás annyira elvan terjedve, hogy ennek meggátlása, illetőleg megszorítása nagyon helyén való volna. A városban idegen helyről bevetődött és rendőri bejelentés és felügyelet nélkül sok, teljesen vagyontalan napszámos és koldus találkozik zaklatva a lakosságot, hogy czélszerűnek találnám: első sorban mindazokat, kik magukat munkákkal fentartani nem képesek és nem ideilletékesek, kiutasítani, a helybeli szegényeket pedig, akiknek t. i. a koldulás megengedettik, úgy, mint az sok más városban szokásban van, könnyen látható pléhbárczával ellátni, és ily uton lehetővé tenni megélhetésüket. Ez által még elejét lehetne venni az erdőpusztításnak, mert tapasztalásból tudjuk, hogy nagyrészt csak az idegen szegények látogatnak el az erdőbe és vizik véghez az erdőpusztítást. Az idevaló azon rászorultaknak is csak a kellő ellenőrzés mellett kellene a faszedést megengedni olyan formán, hogy a helyi viszonyokkal ismeretes és arra illetékes egyén jelölne ki a valóban szegényeket és látni el azokat is egy könnyen felismerhető bárczával, hogy az erdőőrök tisztába jöhetnek azaz, kiknek van engedélye a faszedésre.

Kérem ezen előterjesztésemet figyelembe venni és ebből folyólag határozatot hozni.

Ez indítványt a városi képviselő-testület a magáévá tette és azzal adta ki egy bizottságnak, hogy a városi szegényügy rendezéséről behatóan tanácskozva és figyelemmel arra, ha nem volna-e czélszerű a város által az ő elszegényedett polgárait egy éven át fordítani szokott költség arányához képest a szegényházat megnagyobbítani, kimerítő javaslatot készítsen és adjon be a legközelebb tartandó egyik közgyűléshez.

Mindezek után mondani sem szükséges, hogy az ügy tervezett rendezésével a város lakosságá-

TÁRCZA.

VISSZAJŐ MIND!

(Prati után olaszból)

Minek állsz ki kaputokba leányom,

Mit is nézel ott az útba oly messze?

— Jaj! ha tudná, mikor meghalt az ágyon,
Erre vivék édes anyám, im' erre.

Azt mondották: erre is lesz megtérte,
Itt vagyok már, itt várom már négy éve.

Nem tudod hát boldogtalan leányka:
Nem jönnek a holtak meg e világra?

— Mind a virág cserepembe visszajő,
Mind a csillag . . . visszajön ő, vissza ő.
Pekry Károly.

NÉMA PERGZEK.

Gyönyörű kék szemed párját,
A mint benne eg mást váltják
Öröm s bánat, el-elnézem
Olyan hosszan, olyan mélyen . . .

Nem is tudom, mi van velünk,
Hogy egymásra szóltan nézünk,
Egyre nézünk, én nem értem,
Olyan hosszan, olyan mélyen . . .
Pekry Károly.

Locsmánd.

Az utóbb leirt helységtől északfelé Peresznyén túl be a síkságba nyelvként egy kis fensik nyomul, s ennek hegyén a Répce fölött Locsmánd katolikus régi temploma (236 m.) egy régi vár helyét jelöli. Talán engesztelő áldozatul emelték az elődök ott, hol a hősök vére folyt s ártatlanul raboskodott a pór. Drága kővekből épült nemcsak a templom, hanem több régi háza Locsmándnak, a római műveltség- és hajdani dicsőségünkre emlékeztető rommaradványokból. A rómaiak, kik itt lakóhelyet alapítottak, ezt *lucens locus manendi prope Lucentiam in Pannonia*-nak nevezték. Ma Locsmánd (Lutzmannsburg) a neve. Ez még a leghelyesebb elnevezés és legmegfelelőbb a réginek, a mely ez volt: 1610. *Des graven Leudczman Purck*. A német *Lutschmannsburg* teljesen rossz, mert az első szótag hamis alkalmazásával a Bach-korszakban kivetkőztették eredeti formájából és jelentőségéből. A magyaros Locsmánd a fenti *locus manendi* ból származhatik. A római katonákkal, kik Vindobonából (Bécs) kivonulva Semproriumon (Sopron) és Lucentian (Láncsér) át Guncium (Köszeg) és Savaria (Szombathely) felé vették útjukat, keresztény püspökök és hittérítők jöttek e vidékre és terjesztették a kereszténységet, melynek Nagy Károly idejében már nyomát találjuk. 1150 körül II. Géza magyar király meghívására Godfrid és Albert vitéz harcászok, elhagyva hazájukat, megtelepedtek Magyarországon, hol a király a többi között odaadományozta nekik sopron-

megyei *Lucsmán* (Locsmánd) helységet, a királyi udvarnokok *Gerold* (Gyirót) nevű földterületét, valamint az ezekhez közel a Répce felől északra fekvő *Sarvöl* (a mai Frankó) Sopron várához tartozó birtokokat. E jövevényektől származtak a későbbi Frankói grófok és nemesek, kiknek egyik örököse, *Geis* Antal, még 1412-ben Frankó helység iránt Borsmonostorral pert folytatott. A XII. és XIII. században Locsmánd (Luchmann) egész környékével végvár-ispánság, a melynek előbb Locsmánd, azután Láncsér végvár volt a központja, birtokai pedig Sopron- és Vasvármegyében terültek el. Országos várispánsági szervezettel birt mindaddig, míg IV. Béla király Lőrincz étekfogó mesternek és soproni főispánnak adta, kivételével a nemesek örökös, vett vagy adományban kapott birtokainak, a megyei nemes várjobbágyok foldeinek és Beze fia, István örökölt és adományozott jószágának. Ez időtől fogva azon várak közzé sorakozott, melyek félkört képeztek a központ, Sopron körül. 1391-ben Locsmánd helysége már Köszeg várába fizette adóját, mert az Zsigmond királynak 1392-ben kelt oklevele szerint akkor Köszeg tartozékát képezte (Luchman Ambrus pusztával) és a Garayaké volt. Két századdal későbbben a Nádasdyak és Eszterházyak jutnak Locsmánd birtokába, mely a tűz és víz gyakori pusztítása folytán időközben több helyen épült és fekvésére nézve igen érdekes. Egy része a Répce jobb partján a várhegyhez simul, másika pedig, a Répce bal partján jóval odább síkságon terül el (204 m.). 243 háza több utcába esik és ujjban

